

fra Rudo Jurić

BOGOSLOV

Godine 1925., dana 23. ožujka, rodilo se četvrto dijete u obitelji Jurić, od oca Marka i majke Ive, koji su imali sedmero djece u selu Radešine (župa Jablanica). Fra Rudo je kršten 25. ožujka, na blagdan Navještenja Gospodinova, pod imenom Karlo.

Svoje prve školske dane proveo je uz rijeku Neretvu, svakodnevno pješice odlazeći u školu i vraćajući se kući. Kao dječak, vjerojatno je sa svojim prijateljima trčao uz obalu rijeke, sudjelujući u raznim igrama i dječjim zabavama – sve ono što pripada bezbrižnom djetinjstvu i razigranosti. No jedno je sigurno: mali Karlo tada nije mogao ni naslutiti da će mu ista ta rijeka jednoga dana postati mjesto duboke tragedije, povezane s mučeničkom sudbinom njegove braće, koji će, poput njega, biti ubijeni.

Bogoslovi, odgojitelji i Provincijal nakon zavjeta u rujnu 1944. godine, fra Rudo stoji u srednjem redu drugi sdesna

fra Rudo sa Provincijalom i braćom, stoji gore sdesna

Po završetku četverogodišnje škole otac Marko se zauzeo za svoga sina i omogućio mu pohađanje već tada slavne širokobriješke gimnazije. Župnik fra Jakov Križić napisao je dopis da obitelj Jurić uživa jako dobar glas u mjestu gdje živi i da Karlo ima veliku želju postati svećenik – franjevac. Školske godine 1937./38. pošao je u prvi razred gimnazije. Prva tri razreda prošao je odličnim uspjehom. U četvrtom, petom i šestom razredu prošao je vrlo dobrim uspjehom. Kako je to redovito bilo za sjemeništare, nakon šestoga razreda Karlo stupa u franjevački novicijat na Humac. Bilo je to u rujnu ratne godine 1943. S još jedanaestoricom kolega obukao je franjevački habit te uzeo redovničko ime fra Rudo. Svoje prve jednostavne zavjete, ali i završne, položio je u Veljacima, u ruke provincijala fra Lea Petrovića, 18. rujna 1944.

Zbog nemira i rata, nakon prvih zavjeta fra Rudo je, kao i drugi bogoslovi, boravio u svojoj rodnoj župi zbog nemogućnosti održavanja nastave. Ubrzo je dobio poziv da se vrati na Široki Brijeg i nastavi sedmi razred, koji nije uspio završiti. No, tek što je nastava započela, morali su se već nakon nekoliko dana povući kako

bi sačuvali živote. Fra Rudo se, zajedno s još petoricom subraće, smjestio u Mostarskom Gracu, nedaleko od samostana na Širokom Brijegu. Sigurno je, poput svoje subraće, osjećao strah, ali isto tako nema sumnje da je Bogu zahvaljivao za sve što je proživljavao. Gorljivo je živio svoj redovnički poziv, vjeran habitu i Kristu kojega je želio nasljedovati.

Na poziv kolege da tijekom povlačenja sa Širokog Brijega skine habit i tako sačuva život, fra Rudo je odgovorio da će radije umrijeti u habitu nego sačuvati život u civilnoj odjeći. Bio je to mladi fratar pun žara, zanosa i snage.

Već u ranoj mladosti molio je zatvorenih očiju, govoreći: „Tako mogu bolje razmišljati o svetoj molitvi.“ Sveta molitva oblikovala je fra Rudin život. Njegova pristupačnost i pristojnost prema drugima zasigurno su svoj izvor imale u svetoj molitvi.

Kad mu se otac Marko požalio na štetu koju su mu vukovi nanijeli u stadu, fra Rudo ga je ohrabrio i potaknuo da uvijek treba zahvaljivati Bogu, pa čak i na neželjenom daru. Jasno se vidjelo da je fra Rudo već od rane mladosti živio za ono nešto više, da je težio onomu duhovnom dobru koje je imao i želio prenositi na druge. No svemu tome dobrome na kraj je stala partizanska vojska 6. veljače 1945. Tada su fra Rudu, s još petoricom subraće, ubili u blizini župne kuće u Mostarskom Gracu. Svoje ovozemaljsko počivalište fra Rudo i njegova subraća pronašli su u samostanskoj crkvi na Širokom Brijegu, gdje od 1971. godine pa sve do danas slušaju molitve koje im upućuju brojni vjernici te počivaju snom mira.

Gospodine, molimo te da sa zahvaljivanjem uvijek i u svemu prihvaćamo tvoju svetu volju, kako bismo u svim prilikama i neprilikama života ostali vjerni Tebi te tako postigli vječno zajedništvo s Tobom.

fra Tomislav Barać

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.